

**Przewodniczący
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji**

Do druków nr 640 i 641

Warszawa, 16 sierpnia 2012 roku

Jan Dworak

DP.070.7.A.2012

dot. GMS-WP-173-224/12

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz. 16. 08. 2012

Data wpływu

Szanowny Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 1 sierpnia br. zawierające prośbę o wyrażenie opinii w przedmiocie senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (druk nr 641, dalej – projekt senacki) oraz poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (druk nr 640, dalej – projekt poselski), proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W przedmiocie projektu senackiego należy stwierdzić, że przewidziane w nim zmiany ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (dalej – ustawa) w prawidłowy sposób uwzględniają skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2011 r. (sygn. akt P 9/09, dalej – wyrok).

W przedmiocie projektu poselskiego należy stwierdzić, że budzi on wątpliwości w odniesieniu do zastosowanej w nim techniki legislacyjnej oraz zawiera błędy merytoryczne.

Zgodnie z treścią uzasadnienia wyroku „zarzuty niekonstytucyjności (...) sprowadzają się w istocie do trzech zagadnień: naruszenia zasady wyłączności ustawowej w dziedzinie prawa daninowego przez przekazanie do uregulowania w rozporządzeniu wysokości opłaty za udzielenie koncesji; braku szczegółowych wytycznych w art. 40 ust. 2 u.r.t. do wydania rozporządzenia, a także przekroczenia upoważnienia ustawowego przez przepisy zakwestionowanego rozporządzenia KRRiT z 4 lutego 2000 r.”. Jednocześnie Trybunał stwierdził, że „zarzut wykroczenia przez przepisy rozporządzenia poza upoważnienie ustawowe ma charakter wtórny wobec niekonstytucyjności samego upoważnienia.

Wpłynęło
Wydział Podawczy
16. 08. 2012
L.Cz
WPEŁNIŁ

Odnosząc się do art. 40 ust. 2 ustawy, w przedmiocie zasady wyłączności ustawowej Trybunał stwierdził, że „o wszelkich istotnych elementach konstrukcyjnych zobowiązania daninowego, w tym o jego wysokości, powinien przesądzić ustawodawca.”, natomiast w przedmiocie prawidłowości brzmienia wytycznych stwierdził, że „Przepis ten nie zawiera szczegółowych wytycznych, które wyznaczałyby KRRiT kierunek regulacji zawartych w rozporządzeniu w sposób wykluczający ich dowolność i tak, by rozporządzenie zachowało charakter wykonawczy do ustawy”.

W przedstawionym wyżej kontekście należy uznać, że brzmienie przepisów zaproponowane w projekcie senackim spełnia wymagania w zakresie zasady wyłączności ustawowej oraz szczegółowości wytycznych. Treść wspomnianych przepisów określa zobowiązane podmioty, przedmiot i stawkę opłaty lub ew. jej maksymalną wysokość, dzięki czemu można stwierdzić, że określają one istotne elementy konstrukcji daniny, spełniając tym samym wymagania stawiane w art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Należy zauważyć, że delegacje ustawowe zawarte w projektowanych art. 40 ust. 6 i 7 są wystarczająco szczegółowe i przez co nie pozostawiają wątpliwości co do wykonawczego charakteru wydanych na ich podstawie rozporządzeń. Zauważyć należy jedynie, że wskazane jest uzupełnienie brzmienia art. 40 ust. 6 o możliwość zawarcia przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji (dalej – KRRiT) w rozporządzeniu sposobu wyliczenia opłaty, przez co projekt przepisu powinien przybrać następujące brzmienie:

„6. Krajowa Rada, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, nie wyższą niż określona w ust. 2 wysokość opłaty za udzielenie koncesji oraz sposób wyliczenia tej opłaty, biorąc pod uwagę: (...)”.

Pozytywnie należy ocenić fakt przeniesienia do projektu senackiego treści podstawowych przepisów uchylonego rozporządzenia KRRiT z dnia 4 lutego 2000 r. w sprawie opłat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych, gdyż ich merytoryczna wartość nie była podważana, a umożliwienie stosowania przepisów o treści tożsamej z uprzednio obowiązującymi ułatwi funkcjonowanie KRRiT oraz nadawców.

Senat słusznie zdecydował się na zawarcie w projekcie zmiany w zakresie opłat za wpis do rejestru programów, gdyż taka zmiana zwiększa spójność ustawy oraz pozwala uniknąć ew. wątpliwości co do konstytucyjności jej art. 42. Ponadto wskazane jest dokonanie zaproponowanych przez Senat zmian w art. 35a oraz 53 ustawy.

Ze względu na ponad dwukrotnie większe wykorzystanie pasma przez telewizję wysokiej rozdzielczości (HD – *High Definition*) w stosunku do systemu standardowej rozdzielczości (SD – *Standard Definition*, tzn. w systemie PAL lub SECAM) rozważenia wymaga, proporcjonalnie do wykorzystywanego pasma, podniesienie opłaty maksymalnej dla takiego sposobu rozpowszechniania. Po wprowadzeniu proponowanej zmiany art. 40 ust. 2 pkt 4 powinien przyjąć następujące brzmienie:

- „4) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy rozświeczy naziemny w multipleksie:
- a) w systemie standardowej rozdzielczości – 12.945.000 zł,
 - b) w systemie wysokiej rozdzielczości – 25.890.000 zł.”

Odnosząc się do projektu poselskiego należy zauważyć, że zastosowana przez projektodawcę technika legislacyjna tj. przeniesienie całości treści uprzednio obowiązującego rozporządzenia do projektu ustawy, nie jest prawidłowa. Oczywistym jest fakt, że konstytucyjna zasada wyłączności ustawy w prawie daninowym nie oznacza całkowitego wykluczenia stosowania w tej gałęzi prawa aktów wykonawczych. Oznacza ona jedynie, że akty te, oprócz spełniania ogólnych zasad określonych w art. 92 Konstytucji, muszą dodatkowo spełniać wymagania stawiane im przez art. 217 tj. określanie w ustawie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych oraz zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków. Pozostałe elementy stosunku daninowego mogą zostać określone w rozporządzeniu. Dodatkowo na zwrócenie uwagi zasługuje fakt, że w wyroku Trybunał przywołał swoją dotychczasową linię orzeczniczą stwierdzając, że „w odniesieniu do opłat o charakterze niepodatkowym przekazaniu do uregulowania w drodze rozporządzenia może podlegać szerszy zakres spraw niż w wypadku podatków.”.

Zmiana ustawy w kształcie zaproponowanym w projekcie poselskim może potencjalnie spowodować utrudnienia w funkcjonowaniu KRRiT oraz nadawców. Wprowadzenie nadmiernie szczegółowych przepisów ustawowych może prowadzić do braku możliwości dostosowania się KRRiT do dynamicznych, w tym technologicznych, zmian zachodzących na rynku mediów elektronicznych, przez co mieć szkodliwy wpływ na funkcjonowanie tego rynku. Jak zauważa Grzegorz Wierczyński „Unikanie nadmiernej szczegółowości jest też szczególnie ważne przy regulowaniu dziedzin, w których następuje szybki rozwój. W tych dziedzinach zbyt kazuistyczna regulacja szybko się zdezaktualizuje i będzie wymagać nowelizacji.” (zob. „Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz”, Oficyna 2009).

Zgodnie z art. § 5 Zasad Techniki Prawodawczej, stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" „Przepisy ustawy redaguje się zwięźle i syntetycznie, unikając nadmiernej szczegółowości, a zarazem w sposób, w jaki opisuje się typowe sytuacje występujące w dziedzinie spraw regulowanych tą ustawą.”. Należy stwierdzić, że treść projektu poselskiego nie spełnia opisanych w tym przepisie wymagań.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że w proponowanym art. 40g projekt poselski przewiduje opłaty za koncesje na bezprzewodowe rozprowadzanie programu, pomimo że rozprowadzanie programu podlega rejestracji, a nie koncesjonowaniu.

W treści projektu poselskiego wymaga również uwzględnienia fakt zbliżającego się końca okresu przejściowego wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej. Skutkiem tego powinna być rezygnacja ze stosowania współczynników L0-L3 we wzorach określonych w proponowanych art. 40c ust. 1 i art. 40d ust. 1 projektu, gdyż planowane wyłączenia, o których mowa w definicji tych współczynników mają nastąpić 30 września 2012 roku oraz 31 lipca 2013 roku. Po podstawieniu wartości współczynników L0=0, L1=10, L2=10, L3=10 we wzorach określonych w proponowanych art. 40c ust. 1 i art. 40d ust. 1 projektu, przepisy te powinny mieć następujące brzmienie:

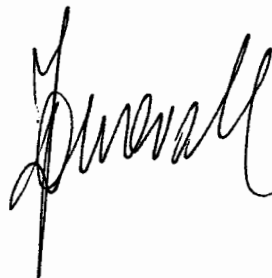
„art. 40c ust. 1 Oplata za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego drogą rozszewczą naziemną w sposób cyfrowy w standardzie DVB-T w sygnale multipleksu ogólnopolskiego wynosi 12.945.000 zł.” oraz

„art. 40d ust. 1 Oplata za zmianę koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego drogą rozszewczą naziemną polegającą na przyznaniu prawa do rozpowszechniania programu w sposób cyfrowy w standardzie DVB-T w sygnale multipleksu ogólnopolskiego wynosi: 3.300 zł x (3.850 - K)

gdzie: K - oznacza liczbę mieszkańców, w pełnych dziesiątkach tysięcy, objętych rozpowszechnianiem programu telewizyjnego w sposób analogowy.”.

Jednocześnie do projektu poselskiego należy odpowiednio odnieść uwagę złożoną do projektu senackiego w zakresie podniesienia opłaty za rozpowszechnianie programu telewizyjnego w sposób cyfrowy rozszewczy naziemny w multipleksie w systemie wysokiej rozdzielczości HD.

Z poważaniem,

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2012 r.

BSA III – 021 – 298-299/12

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 10. 08. 2012

**Pan
Lech CZAPLA**

**Szef
Kancelarii Sejmu**

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 1 sierpnia 2012 r., GMS-WP-173-224/12 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 p. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) nie uznaje za celowe opiniowania **senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.**

z poważaniem

Stanisław Dąbrowski

Stanisław DĄBROWSKI

Warszawa, 13 sierpnia 2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 13. 08. 2012

DP-IV-MJ-024-702/12

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W nawiązaniu do pisma z dnia 1 sierpnia 2012 r. (znak: GMS-WP-173-224/12) dotyczącego *senackiego i poselskiego projektu ustawy o radiofonii i telewizji* uprzejmie informuję, że Narodowy Bank Polski nie zgłasza uwag do powyższego dokumentu.

z pozdrowieniami

PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA

Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

ul. Hoża 76/78, 00-682 Warszawa
tel.: (+48) 022 392-31-17; fax: (+48) 022 392-31-20

www.prokuratoria.gov.pl
e-mail: kancelaria@prokuratoria.gov.pl

KR-51-388/12/KBU
W/25324/12

Warszawa, 2012.08. 23

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 24. 08. 2012

Pan
Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 1.08.2012 r., znak: GMS-WP-173-224/12, dotyczące zaopiniowania **senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (przedstawiciel wnioskodawców: senator Piotr Zientarski)**, uprzejmie informuję, iż Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa opiniowała przedmiotowy projekt na etapie prac w Senacie, zaś zgłoszone uwagi zostały uwzględnione w wersji tego projektu, przedkładanej do rozpatrzenia Sejmowi.

z wyrazami szacunku

WICEPREZES
Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa

Iwona Gintowt-Juchniewicz

Otrzymują:

- 1) adresat – 1 egz.,
- 2) a/a – 1 egz.